

3. Трето правно основание: нарушение на член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС и на член 4, член 6 и член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999.

По третото правно основание жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС и член 4, член 6 и член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999, тъй като във връзка с тарифата не е провела предвидената двуетапна процедура по разследване на помощите, включваща предварителна проверка и официална процедура по разследване.

4. Четвърто правно основание: нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС.

По четвъртото правно основание жалбоподателят изтъква, че Комисията е нарушила член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото е приела, че тарифата представлява държавна помощ. Според жалбоподателя Комисията не би могла да направи извод за селективност на мярката въз основа на обстоятелството, че тя се прилага само за ползвателите на летището. Освен това жалбоподателят смята, че Комисията не е имала основание да разглежда тарифата като държавна мярка, тъй като към момента на приемането ѝ мажоритарният дял в дружеството на жалбоподателя е бил частна собственост.

5. Пето правно основание: нарушение на задължението за мотивиране.

Според жалбоподателя Комисията е нарушила и член 296, втора алинея ДФЕС, доколкото не е мотивирала в достатъчна степен решението си да започне официалната процедура по разследване във връзка с тарифата от 2006 г.

6. Шесто правно основание: нарушение на член 10, параграфи 2 и 3 от Регламент № 659/1999.

По шестото правно основание жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила член 10, параграфи 2 и 3 от Регламент № 659/1999, доколкото е отправила до Федерална република Германия разпореждане за информация по смисъла на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, без преди това просто да поиска информация от Федерална република Германия по смисъла на член 10, параграф 2 от Регламент № 659/1999.

Жалба, подадена на 19 октомври 2012 г. — Pilkington Group/Комисия

(Дело T-462/12)

(2012/C 379/51)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Pilkington Group Ltd (St Helens, Обединено кралство) (представители: J. Scott, S. Wisking и K. Fountoukakos-Kyriakakos, Solicitors)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени на основание член 263 ДФЕС Решението на Европейската комисия от 6 август 2012 г., с което се отхвърля искането за поверително третиране (Решение С(2012) 5718 окончателен) (преписка COMP/39.125 — Автомобилно стъкло) (и по-специално член 4 от него); и
- да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага шест правни основания.

1. С първото си правно основание жалбоподателят твърди, че ответникът е нарушил член 296 ДФЕС, член 8 от Мандата на служителя по изслушването⁽¹⁾ и член 41 от Хартата на основните права и принципа на добра администрация, доколкото не е разгледал надлежно подробните доводи на жалбоподателя и не е мотивирал достатъчно своя подход.
2. С второто си правно основание жалбоподателят твърди, че ответникът е нарушил правото на ЕС (в частност член 339 ДФЕС, член 28 от Регламент (ЕО) № 1/2003⁽²⁾ на Съвета, член 8 от Мандата на служителя по изслушването) като е решил да публикува информация, която съгласно релевантния правен критерий и при правилна оценка е трябвало да бъде считана за търговска тайна, доколкото Комисията:

— не е приложила релевантния правен критерий,

— е дала погрешна оценка на въпроса дали разглежданата информация представлява търговска тайна или друга поверителна информация;

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

— е приложила неотнормирани критерии, като този, според който данните представляват факти по съществуването на твърдяното нарушение; и

— е направила погрешна оценка на въпроса дали съществуват императивни съображения за оповестяването, с оглед по-специално на подхода на Комисията, изразяващ се в отказ на достъпа до документи, които съдържат сходна информация и с оглед на съдебната практика на юрисдикциите на Съюза, създава обща презумпция, според която подобна информация е поверителна и не може да бъде публично оповестена.

3. С третото си правно основание жалбоподателят твърди, че ответникът е действал в разрез с правото на ЕС и е нарушил принципа на равно третиране, като в конкретния случай е възприел неблагоприятен за жалбоподателя подход, в сравнение с предприятия в сходно положение по други приключили наскоро или висящи производства.

4. С четвъртото си правно основание жалбоподателят твърди, че ответникът е действал в разрез с правото на ЕС, като е нарушил принципа на оправдани правни очаквания, доколкото не е отговорил на оправданото правно очакване на жалбоподателя, че поверителната информация, получена от или предоставена на Комисията в рамките на производство в областта на конкуренцията, няма да бъде оповестена.

5. С петото си правно основание жалбоподателят твърди, че ответникът е нарушил правото на Съюза (в частност член 339 ДФЕС, член 28 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета и член 8 от Мандата на служителя по изслушването) като е решил да публикува информация, позволяваща идентифицирането на конкретни лица.

6. С шестото си правно основание жалбоподателят твърди, че ответникът е нарушил принципа на пропорционалност и Регламент (ЕО) № 1049/2001⁽³⁾ (в частност член 4, параграф 2 от него) като е възприел несъразмерен начин на оповестяване на въпросната информация и е заобиколил предвидените в този регламент принципи и производства.

(1) Решение 2011/695/ЕС на Председателя на Европейската комисия от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренцията (ОВ L 275, стр. 29).

(2) Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренцията, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

(3) Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

Жалба, подадена на 22 октомври 2012 г. — Popp und Zech/CXВП — Müller-Boré & Partner (MB)

(Дело T-463/12)

(2012/C 379/52)

Език на жалбата: немски

Страни

Жалбоподатели: Eugen Popp (Мюнхен, Германия) и Stefan M. Zech (Мюнхен) (представители: C. Rohnke и M. Jacob, Rechtsanwälte)

Ответник: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Друга страна в производството пред апелативния състав: Müller-Boré & Partner (Мюнхен, Германия)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени решението от 19 юли 2012 г. на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) по преписка R 506/2011-1;

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Заявител на марката на Общността: жалбоподателят.

Марка на Общността, предмет на спора: словна марка „MB“ за услуги от клас 42 — заявка за регистрация на марка на Общността № 7 369 771.

Притежател на марката или знака, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: Müller-Boré & Partner.

Марка или знак, на която/който е направено позоваване в подкрепа на възражението: словна марка „MBP“ и съдържащи словния елемент „MB&P“ национална фигуративна марка и фигуративна марка на Общността за услуги от класове 35 и 42.

Решение на отдела по споровете: отхвърля възражението.

Решение на апелативния състав: уважава жалбата и отхвърля заявката за регистрация.